

ת"פ 55670/06/17 - מדינת ישראל נגד ג'ורג' שבו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 55670-06-17 מדינת ישראל נ' שבו(עציר)

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: ג'ורג' שבו

גזר דין

כללי

1. לאחר שמיעת שני עדי תביעה, הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו הוגש נגד הנאשם כתב אישום מתוקן והוא הודה בעובדותיו, שאלה עיקריהן:

בין הנאשם לבין א.א. (להלן: "המתלונן") קיימת היכרות מוקדמת לאירועים שיתוארו להלן. בתאריך 09.06.17 בשעות הלילה, הנאשם, שהיה בחצר ביתו, ביקש משכנו הקטין שעבר במקום כי יקנה עבורו סיגריות וחטיף ונתן לו שטר של 100 ₪. בסמוך לשעה 23:30 הגיע הקטין לקיוסק בו עבד המתלונן כמוכר. הקטין אמר למתלונן שהנאשם שלח אותו לקנות לו סיגריות. המתלונן השיב כי הוא אינו מוכר סיגריות לקטנים, ואמר לקטין לומר לנאשם שהוא לא מוכר סיגריות לילדים; שהוא לא מוכן למכור יותר לנאשם בירות בלילה; שזו פעם אחרונה שהנאשם שולח אליו ילדים; והוסיף אמירה המזלזלת בנאשם. הקטין השיב למתלונן כי יעביר את הדברים לנאשם, ובינתיים אדם אחר שעבר במקום קנה עבור הקטין את הסיגריות והחטיף, והקטין חזר לביתו של הנאשם, מסר לו את המוצרים שקנה עבורו וסיפר לו את דברי המתלונן. לאחר שהנאשם שמע את הדברים, הוא התקשר למתלונן ואמר לו "אתה רוצה אני אבוא יזיין אותך". והמתלונן השיב לו שיבוא אם הוא רוצה. לאחר השיחה, הנאשם אמר לקטין כי הוא הולך להרוג את המתלונן, "לזיין אותו במכות" ו"לשבור לו את כל עצמות". דודו של הנאשם ששמע את אמירות הנאשם אמר לו שלא יעשה שטויות, והנאשם אמר כי ישלח כמה בדואים ש"יזיינו" את המתלונן. בהמשך, בסמוך לשעה 02:10, הנאשם הגיע, יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה, לקיוסק כשהוא רכוב על קטנוע, עצר את הקטנוע סמוך למתלונן ואמר לו שאם יש לו אומץ שיגיע לחניה האחורית. המתלונן השיב לו שהוא יגיע, והנאשם והאחר נסעו על הקטנוע לחניה האחורית. בינתיים, המתלונן לקח מפתח ברגים והחל לצעוד לעבר החניה האחורית כשעמו שני חברים. מיד לאחר שהמתלונן הגיע לחניה, הנאשם נעמד במרחק מה ממנו מאחורי רכב חונה, והחל לירות באקדח לעברו, ירייה אחת לפחות, בכוונה להטיל בו נכות, או מום או לגרום לו לחבלה חמורה. המתלונן החל לברוח והנאשם רדף אחריו וירה לעברו, בכוונה לפגוע בו כאמור.

2. על יסוד הודאת הנאשם בעובדות, כאמור, הוא הורשע בעבירה של החזקת נשק, לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין תשל"ז-1977, ובעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

3. במסגרת הסדר הטיעון הסכימו הצדדים כי התביעה תעתור להטיל על הנאשם 63 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים וההגנה תטען לעניין המאסר בפועל כראות עיניה.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן הכין תסקיר על הנאשם, בו צוינו בין היתר הדברים הבאים-

הנאשם בן 25, רווק. מצוי בזוגיות ואב לילדה בת 3 חודשים. טרם מעצרו התגורר בבית אמו באשקלון. עבד בעבודות מזדמנות. תקופה מסוימת לא עבד לאחר נסיון התנקשות בו באמצעות ירי. ציין כי מאז הוא נמצא בחרדות בסיטואציות מסוימות ומתקשה לחזור לתפקוד מלא. במשפחתה המורחבת של האם קשיי תפקוד משמעותיים. והוא אינו מכיר את אביו ואינו יודע את זהותו.

בגיל 8 הנאשם הוכרז כקטין נזקק והוצא לפנימיה. הוא שהה בפנימיה עד גיל 14, אז חזר לביתו בשל סירובו להמשיך ולשהות בפנימיה. לאחר חזרתו הוא התקשה להשתלב בלימודים. סיים 9 שנות לימוד ויצא לעבוד בשל קשיים כלכליים ורצונו לסייע בפרנסת המשפחה. עבד בעבודות מזדמנות עד גיוסו לצה"ל. בשירותו הצבאי התקשה להתמודד עם המרחק מביתו ומחברתו ולאחר חודש ערק מהשירות למשך כשבעה חודשים, וריצה 3 חודשי מאסר בכלא צבאי.

שלל שימוש בסמים. אישר שתייה מזדמנת של אלכוהול, בעיקר בסופי שבוע, ובאירועים חברתיים. שלל בעייתיות בתחום זה. שירות המבחן העריך כי קיימת בעייתיות בתחום זה.

אשר לעבירה, הנאשם הודה בביצועה. מסר כי המתלון מוכר לו היכרות שטחית. שלל סכסוך קודם עמו. שיתף כי דבריו של המתלון לקטין השפילו אותו ולכן הגיב כפי שהגיב. לדבריו לא היתה לו כוונה לפגוע במתלון אלא לאיים עליו ולהרתיע אותו.

שירות המבחן העריך כי הנאשם מבטא רצון לניהול אורח חיים יציב ותקין אך הוא בעל זהות עצמית בלתי מגובשת, מתקשה בתפקוד יומיומי, מתקשה ליצור יציבות בעבודה ומתקשה להתמודד בסיטואציות שונות בהם הוא חווה פגיעה או השפלה בכבודו. ובמצבים אלה הוא עלול להגיב באופן לא מותאם תוך שימוש בנורמות עברייניות ומאיימות.

לאחר ששקל את גורמי הסיכוי והסיכון של הנאשם, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם ענישה מוחשית, מאסר על תנאי ופיצוי למתלון.

טענות הצדדים

1. ב"כ התביעה חזר על עובדות כתב האישום. טען כי מעשי הנאשם פגעו בערכים החברתיים של קדושת החיים, הזכות לביטחון אישי, שלמות הגוף, כבוד האדם ושלמות נפשו, ומידת הפגיעה בהם הינה ברף הגבוה ביותר. ציין שהנאשם הגיע למקום כשהוא מזוין בנשק חם וירה לעבר המתלון במטרה לגרום לו לחבלה חמורה, נכות או מום. עמד על הנזק הפוטנציאלי החמור הטמון במעשי הנאשם, שיכל במעשיו לגרום לפציעתו הקשה של המתלון ואף למותו, ועל הפגיעה הנפשית שנגרמה למתלון; על התכנון המוקדם; על חלקו של הנאשם בעבירה; ועל המניע למעשיו; וציין את העובדה כי הנאשם הצליח להשיג נשק תוך זמן קצר. עמד על מדיניות הענישה המחמירה בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה והפנה

לפסיקה. טען כי מתחם העונש ההולם נע בין 5 ל-8 שנות מאסר בפועל. ציין את עברו הפלילי של הנאשם ואת הצורך בהרתעת הנאשם והציבור; ועתר להטיל על הנאשם 63 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי מרתיע, קנס ופיצוי משמעותי למתלונן.

2. ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם הודה במיוחס לו, במסגרת הסדר טיעון, ולקח אחריות על מעשיו. ציין כי הנאשם צעיר בן 25, אב לתינוקת בת שנה. מצבו הסוציאקונומי קשה. הנאשם עצמו היה קורבן לעבירת אלימות קשה וחייב ניצלו בנס. טען כי הנאשם מצר על מעשיו, והדגיש כי בסופו של יום המתלונן לא נפגע פיזית ממעשי הנאשם. טען כי מתחם העונש ההולם נע בין 2 ל-4 שנות מאסר וכי יש להטיל על הנאשם עונש המצוי ברף התחתון של מתחם זה. וביקש להתחשב בנסיבותיו של הנאשם.

דין והכרעה

1. הנאשם הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, ובעבירה של החזקת נשק, לפי סעיף 144 (א) לחוק העונשין. עבירת החזקת הנשק נעברה תוך ביצוע עבירת החבלה בכוונה מחמירה. שתי העבירות בוצעו בו זמנית, באותו הקשר ומתוך אותה כוונה פלילית. משכך, יש לראות בהן כאירוע אחד, לקבוע מתחם עונש הולם לאירוע כולו ולגזור עונש כולל לשתי העבירות.
2. מעשי הנאשם חמורים מאוד. הנאשם שמע דברים שהמתלונן אמר עליו, שפגעו בכבודו, נטל אקדח, הגיע אל מקום עבודת המתלונן, קרא לו להגיע לחניה סמוכה ושם ירה לעברו לפחות יריה אחת, בכוונה להטיל בו נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה. המתלונן המבוהל החל לברוח והנאשם רדף אחריו וירה לעברו בכוונה לפגוע בו.
3. עבירת החבלה בכוונה מחמירה, בה הורשע הנאשם, משתכללת, באחת מחלופותיה, גם מקום בו לא נגרמה פגיעה באדם. חומרתה הרבה נעוצה בסיכון הגלום במעשה, ובכוונה לגרום לפגיעה גופנית חמורה.
4. הערכים החברתיים המרכזיים שנפגעו ממעשי העבירות של הנאשם הם, חיי האדם, שמירת הגוף, שלום הציבור ובטחונו. ומידת הפגיעה בהם כאן היא משמעותית מאוד.
5. העבירה של חבלה בכוונה מחמירה, היא מהחמורות שבחוק העונשין. העונש המירבי הקבוע לצדה - 20 שנות מאסר, מדבר בעדו. והקול היוצא מפסיקת בתי המשפט, המתבקש מאליו, הינו, כי בעבירות אלימות חמורות ובמיוחד במקרים בהם נעשה שימוש בנשק חם, יש להטיל עונשים חמורים, הכוללים מאסר לתקופה משמעותית.

"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטוייה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית-המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכל כי מי שיוורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריח. וככל שייעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר...". (ע"פ 8314/03 רג'ח נ' מדינת

ישראל תק על 2005 (2) 3016).

6. הלכה למעשה, בתי משפט גוזרים על נאשמים שהורשעו בעבירות אלה, בנסיבות הדומות לענייננו, שנות מאסר בפועל.

בע"פ 5015/15 **מדינת ישראל נגד מוחמד ריאן** (פורסם בנבו, 29.03.2016) המשיב החזיק בתת מקלע מסוג קרל גוסטב (להלן: הנשק). במועד מסוים הוא הגיע עם הנשק לבית בו עבד המתלונן בעבודות ריצוף, התקרב אליו וירה לעברו לפחות שלוש יריות ממרחק קרוב, תוך שהוא פוגע בידו הימנית של המתלונן. המתלונן רץ מספר מטרים בניסיון להימלט ממנו, אולם הוא רדף אחריו, תפס אותו, הפילו ארצה, והיכה בחוזקה בראשו באמצעות הנשק שאחז בידו - והכל כדי לגרום לו חבלה חמורה, נכות או מום.

בית המשפט המחוזי קבע כי **מתחם העונש ההולם** למעשי המשיב נע **בין 3 ל-8 שנות מאסר בפועל**. וגזר עליו **ארבע שנות מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והחמיר את העונש ל- **5.5 שנות מאסר בפועל**, תוך אמירת הדברים הבאים-

"המשיב הורשע בעבירות אלימות חמורות תוך שימוש בנשק חם. בית משפט זה עמד לא אחת על הסכנות הגלומות בתופעה של שימוש בנשק חם לשם פתרון סכסוכים, אשר עלולות לפגוע בזכותו של כל אדם לשלמות גופו (ראו: ע"פ 4697/11 מדינת ישראל נ' אלצאנע, [פורסם בנבו] בפיסקה 5 (24.3.2013); ע"פ 458/14 אדרי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפיסקה עב (29.1.2015)). חומרה מיוחדת מיוחסת בפסיקת בית משפט זה לאותם מקרים שבהם השימוש בנשק חם נעשה בתוך שטח עירוני ובסביבת בתי מגורים, ועל כן נקבע לגבי תופעה זו כי: "[...] הרעה החולה הפוקדת את מקומותינו ומותירה חלל והרס, היא התופעה של שימוש בנשק חם ברחובה של עיר, גם בשל סכסוכים בעניינים של מה בכך. בית משפט זה חזר והתריע מפני התפשטות התופעה, וקבע באופן ברור כי יש להילחם בה ולמגרה באופן הנחרץ ביותר [...] אין מנוס מהטלת עונש מאסר של ממש בנסיבות אלו, גם אם מדובר באנשים נורמטיביים ללא עבר פלילי מכביד" (ע"פ 32/14 עמאש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפיסקה 20 (17.9.2015)). 13. בענייננו החומרה אותה יש לייחס למעשיו של המשיב אף גוברת כאשר ניתנת הדעת לתכנון שקדם להם".

בע"פ 8956/10 **אופק תשובה נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.07.2012) המערער נסע אחרי רכבו של המתלונן, אתו היה לו סכסוך כספי, כשהוא נושא עמו אקדח טעון ללא היתר כדין. המתלונן עצר את רכבו ויצא לעבר רכבו של המערער, אשר החל להסיע את רכבו לאחור, ותוך כדי כך ירה לעבר המתלונן 5 יריות מן האקדח. הכדורים פגעו ברכבו של המתלונן, וכן בדלתו של בית סמוך. המערער פעל כפי שפעל במטרה להניע את המתלונן לשלם לו את סכום הכסף שדרש ממנו. המערער הורשע בעבירות של סחיטה באיומים; נשיאה והובלת נשק; היזק במזיד לרכוש; נהיגה ללא רישיון נהיגה; ונהיגה ללא ביטוח. ונגזרו עליו, בין היתר, **5 שנות מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון דחה את ערעורו על חומרת העונש וקבע-

"כתב האישום המתוקן, שבו הודה המערער, מצייר תמונה חמורה. המערער הצטייד באקדח טעון, נסע בעקבות המתלונן, וירה לעברו כדורים חיים תוך שהוא נוהג ברכב. נסיבות אלו מלמדות כי לפנינו

עבירת נשק, שחומרתה איננה מסתכמת רק במה שאירע בפועל, אלא גם במה שעלול היה להתרחש - קרי, הסיכון הפוטנציאלי שהיה טמון בהתנהגות המערער. האירוע נמשך דקות ארוכות, כך שהמערער יכול היה לקטוע את הידרדרות המצב, אולם הוא בחר שלא לעשות כן ובמקום זאת לגרום להסלמה מהירה ואלימה. החברה בישראל הפכה במהלך השנים לאלימה יותר. איומים בוטים וקשים הפכו לחזון נפרץ. ידם של רבים, רבים מדי, אוחזת לעיתים תכופות בנשק קר או חם. כל אלו הן תופעות מדאיגות ומסוכנות שיש להוקיע. התנהגות מעין זו בה הורשע המערער מסכנת לא רק את המעורבים הישירים בויכוח, אלא אף עוברי אורח אקראיים. בראיה זו, הענקת משקל יתר לטענת הגנה בדבר רקע שמסביר את ביצוע העבירה - תסיט את בית המשפט מתפקידו להילחם נגד התופעה בנחישות הדרושה (השוו: ע"פ 2057/12 תב"ל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.6.2012)). נדמה כי אין מנוס אלא לגזור על נאשם שמבצע מעשים כאלו עונש מאסר מוחשי."

בע"פ 780/16 **אנואר אבו דאהש שושה** נגד **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 01.06.2016) נטען כי 11 חודשים לאחר ששני אחרי ירו לעבר המערער ושמונה מבני משפחתו, וגרמו לפציעתם של אביו ואחיו של המערער, הגיע המערער לבית אחיהם של השניים כשהוא אוחז באקדח שאותו נשא ללא רישיון. באותה העת שב המתלון לביתו עם אשתו ושלושת ילדיהם, ולאחר שהמתלון החנה את רכבו בחניית הבית והוא ובני משפחתו יצאו מהרכב, ירה המערער לעבר המתלון 7 כדורים לפחות ממרחק קצר בכוונה לפגוע בו. המתלון ומשפחתו התחבאו מאחורי הרכב במטרה לחמוק מהקליעים - שפגעו אך ברכב.

המערער הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה; הובלה ונשיאה של נשק; וחבלה במזיד. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם עונש הנע בין 4-7 שנות מאסר בפועל**, וגזר על המערער **5 שנות מאסר בפועל**.

הערעור נדחה.

בע"פ 768/13 **מוחמד נסאר** נגד **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.10.2014) המערער הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, קשירת קשר לפשע ונשיאת נשק. המערער הגיע עם אחרים כשהם רעולי פנים ובידיהם נשקים למקום בו עבד המתלון, כיוון את הנשק לעבר המתלון וניסה לירות בו. עקב מעצור בנשק הירי לא בוצע. המתלון נמלט, והמערער ניסה לירות עליו תוך כדי ריצה, ולמרות ששוטר רדף אחריו. הוא נדון ל- **7 שנות מאסר בפועל**. הערעור על חומרת העונש נדחה.

"גם טענתו של המערער בדבר סטייה כאן ממדיניות הענישה דינה להידחות. כפי שציין בית המשפט קמא הנכבד העבירות אותן ביצע המערער הן חמורות. גם הנסיבות בהן ביצע המערער את העבירה, ובמיוחד העובדה כי המערער ביצע את הירי בסמוך לבתי מגורים - הינן שיקול המטה את הכף להחמרת העונש שיש להשית על המערער. משכך, דומה כי עונש המאסר בן שבע שנים, שהוטל על המערער, הולם את חומרת המעשים שהורשע בהם... מעבר לכך... למערער במקרה דנן, עבר פלילי הכולל שלוש הרשעות, אשר אחת מהן בעבירת אלימות, והוא התמיד אף בכוונתו לפגוע במתלון גם בעת המרדף אחריו."

בע"פ 2957/10 **שחדה אלאטרש** נגד **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.01.2012) הורשע המערער, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של נשיאת נשק ותחמושת, חבלה בכוונה מחמירה, חבלה במזיד לרכב, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והעלבת עובד ציבור. בין משפחת המערער למשפחת המתלוננים היה קיים סכסוך. במועד מסוים, בעת שהמערער נסע ברכב עם אחר, כשהוא נושא על גופו אקדח טעון, הבחין במתלוננים שנסעו מולו, ואז חסם את רכבם, יצא מהרכב, כיוון את אקדחו לעבר רכב המתלוננים וירה לעברם 4-6 קליעים ממרחק של מטרים ספורים. אחד הקליעים פגע ברכב.

בית המשפט המחוזי גזר על המערער **5.5 שנות מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע-

"נדמה כי בית המשפט קמא הטיל על המערער עונש שאינו חמור בהתחשב בחומרת המעשים ובנזק שעלול היה להיגרם לחיי אדם כתוצאה ממעשיו, והרי בכגון דא יתכן כפסע אל מול נטילת חיים. כפי שציין בית המשפט, אין בהיעדר פגיעה בגוף כדי להפחית מחומרת התנהגותו של המערער, שירה בקור רוח מתוך תכנון מוקדם... בית משפט זה חזר והדגיש את החשיבות בענישה מרתיעה בעבירות אלימות ואת הצורך להילחם ברעה חולה זו. יפים לעניין זה דבריו של השופט א' א' לוי: "על התנהגות מסוג זה יש להגיב ביד קשה, ואם לא כך ננהג, תשתלט האלימות על כל תחומי חיינו. אכן, בתי המשפט התריעו, ולאחרונה אף ביתר שאת כנגד נגע האלימות. אולם, הגיעה השעה לעשות מעשה, ובראש וראשונה, להבהיר בדרך הענישה לעבריינים בכוח ... כי המענה לאלימות תהיה כליאה ממושכת, ולתקופות מאסר שעלולות להיות משמעותיות. עם זאת, אין כוונתי לומר שיש לזנוח כליל שיקולים של שיקום העברין ... אולם המציאות בה אנו חיים מציאות חירום היא, ועל כן שיקולים מסוג זה הינם שניים במעלה, וקודמים להם שיקולי גמול והרתעה" (ע"פ 3562/05 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו])."

בע"פ 6022/10 **מוחמד שלעאטה** נגד **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.12.2011) הורשע המערער בעבירות של החזקת ונשיאת נשק, חבלה בכוונה מחמירה, חבלה במזיד ברכב, ירי באזור מגורים והתנהגות פסולה במקום ציבורי. המערער החזיק אקדח שלא כדין. משלא נענו חיזוריו לקטינה אותה רצה לשאת לאשה, במועד מסוים, בעת שחלף לידו רכב ובו 4 נוסעים ביניהם אחיה של הקטינה, ירה המערער לכיוון האוויר, בטבורה של עיר, וזמן קצר לאחר מכן ירה לעבר רכב ופגע בו. הוא נדון ל- **53 חודשי מאסר בפועל** (מהם 3 חודשי מאסר על תנאי שהופעל).

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע-

"המערער הורשע בעבירות שמעצם טיבן כרוך בהן סיכון לחיי אדם. ככלל, יש להחמיר עם מי שעושה שימוש בנשק חם (ע"פ 3573/08 עוואדרה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 13.4.2010)), ובמיוחד כאשר השימוש בנשק חם נעשה באזור מגורים, מה שעלול לגרום לפגיעה בעוברי אורח תמימים. לכך יש להוסיף כי לחובת המערער עבר פלילי הכולל הרשעה קודמת משנת 2001 בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה בירי, והשתתפות בהתפרעות לפי סעיף 152 לחוק; וכן הרשעה קודמת משנת 2009 בעבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי. בנוסף, יש לזקוף לחובתו של המערער את העובדה שלא מסר למשטרה עד עצם היום הזה את האקדח בו ירה. "

7. נסיבות הקשורות בביצוע העבירה -

- למעשי הנאשם קדם תכנון. הגעת הנאשם אל מקום עבודת המתלון לא היתה מקרית. הנאשם הגיע למקום כדי להגיב על הפגיעה שדברי המתלון גרמו לו והוא הצטייד באקדח. הדברים שאמר הנאשם עובר להגעתו אל המתלון - "אני הולך להרוג את המתלון" "להרוג אותו במכות" ו"לשבור לו את כל העצמות"- הזמנת המתלון אל מגרש החניה, והירי שלו כלפי המתלון, מלמדים על מגמת הגעתו ומטרתה.
- הנאשם הוא שהחזיק באקדח והוא שירה בו לעבר המתלון. אמנם, הוא הגיע לזירה רכוב על קטנוע עם אדם נוסף, אולם לא נטען כי האדם הנוסף השתתף בצורה כלשהי במעשי העבירה או שהיה לו קשר להם.
- למרבה המזל, המתלון הצליח להימלט מהנאשם ולחמוק מהכדורים שהוא ירה לעברו, ואולם האירוע השפיע על המתלון קשות והותיר בו חותם נפשי משמעותי. הוא נאלץ להפסיק לעבוד, סובל מחרדות ומתסמיני פוסט טראומה, ונזקק לטיפול פסיכיאטרי ורגשי.
- הנזק שהנאשם עלול היה לגרום למתלון הוא מהחמורים ביותר. פגיעת כדור אקדח בגוף אדם עלולה לגרום לנזק קשה, נכות ואף מוות.
- הרקע למעשי הנאשם הוא היפגעותו מסירוב המתלון למכור לקטין, עבורו, סיגריות, ומדברים שהמתלון אמר לקטין הנוגעים לנאשם. אפשר להגדיר את אירוע הרקע כמינורי וסתמי, שאינו מצדיק בשום פנים ואופן כל תגובה אלימה כל שכן חמורה שכזו.

8. בהתאם לצורך לקיים יחס הולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם ומידת אשמו של הנאשם ובין העונש שיוטל; ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות; במידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות; אני קובע כי מתחם העונש ההולם למעשי הנאשם הוא בין 4 ל - 7 שנות מאסר בפועל.

9. לנאשם הרשעות קודמות בעבירות של החזקת סכין שלא כדין (שתי עבירות) הטרדה באמצעות מתקן בזק ואיומים, והוא ריצה עונש מאסר בן חמישה חודשים.

10. בגזירת העונש המתאים לנאשם אני מביא בחשבון את הודאת הנאשם - הגם שהיא באה לאחר שהמתלון מסר את עדותו בבית המשפט; את גילו הצעיר יחסית של הנאשם; את נסיבות חייו המורכבות; את העובדה שהוא אב לתינוקת; את מצבה של בת הזוג שלו; את הפגיעה הצפויה לנאשם ולמשפחתו מהמאסר; את סיכויי שיקומו; את העובדה שהוא שוהה במעצר, שתנאיו קשים ממאסר, מזה כשנה; ואת הסדר הטיעון - במסגרתו הגבילה המאשימה את עצמה לעתור להטיל על הנאשם 63 חודשי מאסר בפועל.

11. שירות המבחן התרשם שהנאשם מתקשה להתמודד עם סיטואציות בהן הוא חווה פגיעה בכבודו, במסגרתן הוא עלול להגיב באופן לא מותאם, תוך שימוש בנורמות עברייניות ומאיימות ומבלי לשקול השלכות מעשיו והפגיעה העלולה להיגרם לאחר, וכן שהוא בעל מאפייני התנהגות אימפולסיביים, תוקפניים ושוליים. בנסיבות אלה, קיים צורך להרתיע את הנאשם מפני חזרה על מעשי עבירה מהסוג שהוא ביצע כאן.

12. על רקע נפוצות מעשי האלימות בארץ, בכלל, ובפרט תוך שימוש בנשק, ועל רקע הפגיעות של מעשים כאלה בקורבנותיהם הישירים ובחברה בכללה והאינטרס הציבורי המובהק בהפחתת מעשים כאלה, אני מוצא כי יש צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירה מהסוג שביצע הנאשם.

"אולם אחד מן השיקולים אשר ניתן לשקול בעת גזירת הדין (שאין בכוחו להביא לחריגה ממתחם הענישה) הריהו רלוונטי לאירוע נושא דיונו - הצורך בהרתעת הציבור. האלימות הגואה במקומותינו אינה גזירת-גורל ולא כורח המציאות. יש צורך לשנות את המאזן. במקום שאזרחים ישרים תמימי-דרך יקאו ויכאו, יחששו לבטחונם, יהיו אלה העבריינים האלימים - בכוח ובפועל - שאימת הדין תיפול עליהם, והם ירתעו מפני שימוש בנשק קר וחם לשם חיסול חשבונות בעשיית דין עצמית. שינוי המאזן - הסבת יראת האנשים התמימים לאימת אנשי-המדון - צריך להעשות גם באכיפה ובענישה קשה." - **ע"פ 8641/12 מחמד סעד נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (05.08.13)

13. בסופו של דבר על העונש להלום את מעשי הנאשם בנסיבותיהם ואת מידת אשמו של הנאשם, וכאן, מעשי הנאשם בנסיבותיהם חמורים ומסוכנים ומידת אשמו רבה.

14. נוכח כל האמור אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. ארבע וחצי שנות מאסר בפועל, מיום מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת נשק או אלימות, המסווגת כפשע.

ג. אני מחייב את הנאשם לשלם למתלון פיצוי בסך 20,000 ₪.

בהתחשב בטיב העבירות שביצע הנאשם, בנסיבותיהן, במצבו האישי והכלכלי של הנאשם, בסכום הפיצוי בו הוא חוייב ובתקופת המאסר שנגזרה עליו, אינני מוצא מקום להטיל עליו קנס.

15. שירות המבחן סבר כי חשוב ששלטונות שב"ס יבחנו התאמת הנאשם לטיפול. גם לי נראה שהנאשם זקוק להתערבות טיפולית וכי הוא עשוי להיתרם ממנה. בנסיבות אלה מתבקשים גורמי הטיפול בשב"ס לבחון שילוב הנאשם בטיפול המתאים לצרכיו.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ט אלול תשע"ח, 30 אוגוסט 2018, בנוכחות הצדדים.